

A lévíták helye és szolgálata (T. Austin-Sparks)

Az angol szöveget szerkesztette és közreadja a Golden Candlestick Trust.

Fordítás: Hitünk célja – <http://hitunkcelja.wordpress.com>
Eredeti: <https://www.austin-sparks.net/english/002103.html>

„És csináltatott magának házakat Dávid városában; és helyet készített az Isten ládájának és egy sártort vont fel a számára. Akkor azt mondta Dávid: Csak a lévíták valók az Isten ládájának hordozására; mert őket választotta az Úr, hogy az Isten ládáját hordozzák és körülötte szolgálatot teljesítsenek örökre” (1Krón 15,1-2 – Kecskeméthy ford.).

„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája” (2Tim 2,1-3 – Úf).

Nem tudom, azonnal észrevettétek-e az összefüggést a két szakasz között, merthogy minden bizonnyal van összefüggés. „Csak a lévíták valók az Isten ládájának hordozására; mert őket választotta az Úr, hogy az Isten ládáját hordozzák és körülötte szolgálatot teljesítsenek örökre.” A Timóteushoz írt második levél 2. fejezetében pedig az 1. és a 3. vers két részlete, hogy „erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van (...) Vállald a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája” vezet el bennünket a Krónikákból olvasott ige szellemi jelentéséhez, azaz a lévíták szolgálatának a helyéhez.

A lévíták, mint tudjuk, nagyon érdekes csoport volt, és történelmük sok értékeset tartogat az Úr mindenkori népe számára. Ezek között azonban van egyvalami, ami most különösen is a szívemen van, amiről úgy érzem, az Úr azt akarja, hogy beszéljünk, ez pedig az a felelősség, amelyet a lévíták helyzete jelképez. Emlékezzünk, hogy Dávid egy tragédiával teli időszak végén mondta ezeket a fenti szavakat. Az ellenség által az Úr bizonyága ellen felállított számos csapda egyike sikeresnek bizonyult Dávid életében azzal a szekérral, melyet vigyázatlanul, óvatlanul és felelőtlenül a frigyláda szállítására készített. Megsértette ezzel az Úr ide vonatkozó törvényét, és következményképpen legalább egy ember tragikus halált halt, az egész bizonyágtételt pedig sok évre, hosszú időre visszavetette. Majd végül a nevelés és a fenyítés után, melynek révén Dávidnak eszébe jutott az Úr ígéjére arról, hogyan kell a bizonyág ládáját szállítani, új szellemi előremozdulás történt, és a dolgokat a helyes mederbe terelték. Az Úr Igéjének megfelelően hozták ki a ládát, és bízták a lévítákra; Dávid pedig, aki erre az Igére szintén visszaemlékezett, azt mondja: nem szekér, hanem „csak a lévíták valók az Isten ládájának hordozására; mert őket választotta az Úr”. Különleges felelősségük volt az Úr népe között, és nekik kellett ezt a feladatot ellátniuk, nem lehetett semmilyen más módon elvégezni. A felelősség az övék volt, ha pedig nem látták el a feladatukat, a tanúbizonyágot veszteség érte, tragédia következett be az Úr népe között, és minden rosszra fordult. Pontosan ez is történt. Amikor a lévíták nem látták el a feladatukat, akkor gyengeség, kudarc, összeomlás, megtorpanás következett be, és gyalázatot hoztak az Úrra. Amikor pedig most végül a lévíták a helyükre álltak, és fölvtették a felelősségét annak, hogy működjenek a dolgok, a tanúbizonyág ládája olyan helyzetbe került, hogy előrehaladás történhetett.

Ez az ige, ez a gondolat van tehát most a szívemen, hogy mit jelent felelősséget hordozni a tanúbizonyosságért – hogy mit jelent a mi lévita helyünk. Ez a hely a szellemi erőnek a helye, szemben a szellemi éretlenség és erőtlenség helyével. Tudjuk, hogy a lévíták egészen harmincéves korukig nem léphettek szolgálatba, és ötvenévesen abba is kellett hagyniuk. Míg a hadbavonulás alsó korhatára húsz év volt, a teljeskörű lévítai szolgálatba nem lehetett belépni harmincéves kor alatt, ötvenévesen pedig vissza is kellett vonulni. (Ez persze nem azt jelenti, hogy nekünk is vissza kellene vonulnunk az Úr szolgálatából, ha betöltjük az ötvenet!) Arra a szellemi dologra mutat rá ez, és nem másról beszél, mint hogy ahhoz, hogy az Úr tanúbizonyosságát szellemi felelősséggel hordozzuk, az erőnk teljére van szükség. A legjobb évek, a legerőteljesebb évek időszakából származó élet odaadásáról volt szó, ez az erő pedig kifejezetten a lévita szolgálattal volt kapcsolatos. Mármost ezt nem hozhatjuk át szó szerint az Úr mai munkájára, azaz nem úgy értendő, hogy csak egy bizonyos életkor elérével érkezünk meg a teljes felelősséggel járó feladatvégzés helyére, amelyet viszont abba kell hagynunk, ha egy másik életkort betöltöttünk. Hanem azt jelenti, hogy a felelősség vállalásához szellemi erő szükséges, az Úr pedig arra hív, hogy vállaljuk ezt a felelősséget az Ő tanúbizonyosságáért, az Ő dicsőségéért, emiatt pedig arra hív minket, hogy erősek legyünk.

Látjuk már, hogy pontosan ez jelenik meg a Timóteus-levélnek ebben a szakaszában: „Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van”; ebben van a te szellemi erőd. Mire való vajon ez? Ami Timóteust illette, arra, hogy a nehézségek elviselésében osztozhasson, másokat illetően meg arra, hogy az őrá bízott kincseket hűséges emberekre kellett bíznia. Látjuk, ugye, hogy ennek az egész háttere a lévitaságról szól. Timóteus és a többiek, hűséges férfiak, akik eljutottak oda, hogy felelősséget tudnak hordozni; és hogy ehhez szellemi erőre van szükség. Ezért mondja, hogy „erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van”.

Nagyon egyszerűen arról beszél ez, hogy óriási szükség van olyan emberekre, akik felelősséget tudnak hordozni az Úr bizonyosságáért, hogy ne mindig másokra nézzenek, akik egymaguk hordozzák a felelősséget; hogy ne maradjanak csecsemők, akiket hurcolni és etetni kell, és az érzéseiket figyelembe venni, mert mindig olyan érzékenyek és gyerekesen sértődékenyek, akik a szellemi dolgok terhét másokra hagyják. Az ilyenek soha nem tudnak felelősséget hordozni, az ilyenek soha nem veszik ki részüket a szenvedésből, ezek soha nem lesznek Jézus Krisztus jó katonái; az ilyeneknél soha nem lesz biztos helye a bizonyoságnak. Korunk egyik legnagyobb szellemi tragédiája talán éppen ez, hogy olyan kevesen vannak kellőképpen erős szellemi állapotban ahhoz, hogy saját maguk is képesek legyenek vállalkozni az Úr bizonyosságának felelősségét. A követők nagy táborához tartoznak. Igen, készek arra menni, amerre mások viszik a bizonyoságot, de ők maguk csak követők; felelősséget nem vállalnak.

Meggyőződésem, hogy Izrael azért vallott kudarcot sorozatosan a pusztában, mert szellemileg nem ismerték föl a lévíták jelentőségét közöttük. A lévítákat Isten arra választotta ki, hogy minden egyes család elsőszülöttjének papi helyét képviseljék. Mindegyik családban az elsőszülött volt természetes módon a pap, és övé volt a családban a papi feladatok ellátásának felelőssége. Isten a lévíták törzsét választotta ki, hogy helyettesítse az elsőszülötteket, és az elsőszülöttek törzse legyen. Ha az egész Izrael fölismerte volna ezt, és ragaszkodtak volna ehhez a szellemi igazsághoz, hogy ezekben a lévítákban van az ő felelősségük, hogy amit a lévíták tesznek, azt pusztán az ő képviselőikben teszik, és hogy az pedig az ő felelősségük, hogy ez a felelősség a lévítákon nyugodjon, és hogy ők is elválaszthatatlanul össze vannak kötve a lévíták által hordozott bizonyossággal, akkor nem következett volna be az a leválás, az a függetlenedés, mely oly sok erőtlenség forrása lett, és ami miatt az egész társaság folyamatosan visszafele húzott, bizonytalankodott, nyugtalanzkodott, addig, míg olyan nép

nem lettek, akik valójában soha nem vállaltak komolyan felelősséget az Úr bizonyoságáért. A gondolataikban elszakadtak; a léviták, mint valami különálló dolog, hordozták a ládát, nekik meg csak követniük kellett. Követték hát, nagyon gyakran úgy, hogy közben zúgolódtak és panaszkodtak, és nem hordozták ők is a felelősséget, amely az őket képviselőkre helyeződött.

Azt hiszem, ma is valami nagyon hasonló történik. Azok közül, akik az Úréi, nagyon sokan csak a táborban vannak, az Úr népének csapatában, a fő felelősséget meg másokra hagyják. Nem tekintik ezt elsődleges szempontjuknak. Készek követni, de nem készek felelősséget hordozni. Szeretik látni, hogy mi minden történik, de ami őket illeti, nem foglalkoznak azzal, hogy felelőségük legyen abban, ami történik. Az Úr azonban azt mondja: „Vedd ki a részed, részesülj te is jó katonaként a szenvedésekből, erősödj meg! Ne légy olyan, mint a korinthusiak, akiket örök csecsemőkként ide-oda hány-vet minden szél; se olyan, mint a héberek, akiket, miközben már tanítóknak kellene lenniük, még mindig a legalapvetőbb dolgokra kell tanítani. Vállaljatok szellemi felelősséget, legyen az Úr Jézus bizonyosága személyes ügyetek! Legyen az a hozzáállásotok – helyesen értve –, hogy ha ti kudarcot vallotok, kudarcra van ítélve az egész!” Szerintem helyesen járunk el, ha ezt a hozzáállást tesszük magunkévá, hogy végtére is ez az egész nagyon nagymértékben múlik rajtunk egyéenként; hogy ez a mi feladatunk, a mi felelőségünk; hogy mi nem csak egy vagyunk a tömegben, hanem felelősségteljes tagok.

A léviták nem mindenki mástól elkülönült csoport; ők azok, akik szellemileg felelősséget hordoznak. Ez az egyetlen különbség a léviták és mindenki más között. Az Úr felelősségteljes népére talált bennük. Erősödjünk meg arra, hogy kivehessük részünket a nehézségekből, ragadjuk meg az Urat, jussunk el a szellemi erőnek abba az állapotába azért, hogy felelősséget hordozhassunk! Hiszem, ha felismernénk, hogy felelősség-hordozásra lettünk elhívva, és ugyanakkor mélyen tudatában lennénk a saját gyengeségünknek, akkor ha az Úrért, az Ő bizonyoságáért kiáltanánk és Őbelé kapaszkodnánk, Ő több erőt adna nekünk. Milyen gyakran nem törekszünk az Úr dicsőségéért és az Ő teljes bizonyosságának megtartásáért! Megerősödni viszont úgy lehet, ha többet emelgetünk, mint amit elbírnak.

Lehet, hogy valaki épp ellenkezőleg gondolja. Így szól: „Akkor fogok tudni felelősséget vállalni, ha erősebb leszek; majd ha az Úr több erőt ad nekem, akkor jobban fogom tudni szolgálni Őt.” Most megkérdezném, hogy az Úr megtette ezt valaha is veled? Mi a tapasztalatod? Eljött-e már hozzád az Úr úgy, hogy legelőször is jó sok erőt és képességet adott, hogy felvehesd a felelősséget, vagy az történt, hogy eljött hozzád, és arra hívott, hogy vedd föl valaminek a felelőségét? Nagyon eltérő a tapasztalatod az enyémtől, ha nem a második történt. Egész életemben azt láttam, hogy az Úr először igényt támaszt, majd arra hív, hogy hitet gyakoroljak, végül betölti ezt az igényt. Nem szabad arra várnunk, hogy olyan csodálatos emberekké legyünk, amikor már elkezdhetünk tenni valamit az Úrért, és elkezdhetünk felelősséget vállalni. Fel kell ismernünk, hogy az Úr azt mondja: „Vedd ki a részed, és amikor felismerted, hogy mi a te felelőséged, megkaphatod az erőt is.” Az erő nem pusztán abból származik, hogy tudatosan igényeljük, hanem abból, ha fölismerjük, hogy az az erő mire szükséges. Az, amire az erő irányul, fogja meghozni az erőt. Kell, hogy meglegyen az indítékunk. Mondjuk ezt: „Uram, itt van ez a dolog, ami a Te érdekedet szolgálja. Én nem vagyok ezzel egy súlycsoportban, de mivel ez a Te szempontodból fontos, meg kell erősödnöm, hogy fölérjek vele. Hozzád jövök, hogy adj erőt a Te ügyedért, nem azért, mert én akarok erősebb lenni.” Ez az a talaj, amelyen az Úr cselekszik.

A lévitáknak hordozniuk kell a ládát. Ez az ő felelőségük, és rajtuk kívül senki sem végezheti. Azoknak a feladata ez, akik eljutottak oda, hogy felismerték, milyen rendkívüli mértékben

összefonódnak az életükkel az Úr érdekei. Ezt jelenti a papi szolgálat. Tudjátok, a szent sátor a megkoronázott Király helye. Az örökkévaló Király ott van a sátorban láthatatlanul, a középben. Mindaz, ami az Ő dicsőségével, az Ő tisztességével, az Ő fenségével kapcsolatos, amint láthatatlanul a népe között lakozik, a lévíták kezébe adatott. Mintha itt a földön ők lennének a láthatatlan Király testőrei. Meg kell őrizniük a dolgokat az Ő számára, szem előtt kell tartaniuk az érdekeit, fenn kell tartaniuk a bizonyosságát erővel, vigyázniuk kell, hogy ne juthasson a közelébe semmi beszennyező dolog.

És éppen itt vagyunk. Az Úr közöttünk van, az Úr az Ő népével van, de a dolgokat az Úr jelenlétével összhangban kell tartani, és valakiknek felelősséget kell vállalniuk ezért. Ez nemcsak valamilyen magától értetődő dolog, ami passzívan is működik, a dolgokat egy olyan Valakinek a jelenlétével összhangban kell megtartani, mint az Úr. Ő szent, és a szentség munkája a lévítákra bízott. Ha az Úr hatalomban és fenségben van, akkor az Úr hatalma és fensége a lévíták felelőssége. Felelősség azzal kapcsolatban, ami a jelen lévő Úrral, az Úr bizonyosságával függ össze, és ez a mi feladatunk. Hűségeseeknek kell lennünk: „azokat add át megbízható (hűséges) embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek”. Olyan helyzetről, normáról, olyan életről beszél, amely nem csak a Bibliát, nem csak az igetanulmányozást jelenti. Bizonyos értelemben persze mindig ilyeneknek kell lennünk, de „alkalmasak mások tanítására is”, vállalva a felelősséget a bizonyosságért.

Mint tudjuk, a lévíták három csoportra oszlottak. Háromféle felelősségük, feladatkörük volt. Az egyik csoporthoz, az elsőszülöttekhez tartoztak a szentély edényei, a szent edények mind; másik csoporthoz tartoztak a kárpitok és a szőttesek; a harmadikhoz pedig a rudak, a súlyosabb feladatok, vagyis a dolgok nehezebbik fele. Mi is végezhetjük a munka különböző aspektusait. Vannak azok a lévíták, akiknek a szolgálata, mondjuk így, lényegét tekintve inkább szellemibb; ami a szentély edényeihez tartozik. Vannak mások, akiknek a feladatköre másirányú. Az enyém lehet főként az, hogy Úr Igéjével szolgáljak, amit sokan „szellemi szolgálatnak” neveznek (én ugyan visszautasítom azt a feltételezést, hogy csak azok végeznek szellemi szolgálatot, akik Igét hirdetnek – nem ez az egyetlen szellemi szolgálat). Lehetnek mások, akik más területeken szolgálnak, mint például a munkahelyen vagy otthon a háztartásban. A lévíták a különféle feladatok mentén oszlottak csoportokra. Egyeseknek keményebb munkájuk volt, a sátor súlyos rúdjai és deszkái, ami fizikailag megerőltetőbb volt, mint a serpenyők, tálak, az aranyedények és -eszközök hordozása; de ez mind lévítai munka volt, mindannyian egy nép voltak, ugyanaz a törzs. Egyformán helyeződött rájuk a felelősség, mert mindezek a dolgok egyetlen szolgálatnak képezték a részeit. Ugyanígy tehát, lehet, hogy a szolgálatunk köre és a konkrét feladatunk különbözik, de ez akkor is egyetlen szolgálat, egyetlen elhívás, egyetlen felelősség, egyetlen tanúbizonyosság. A hangsúly azon van, hogy vegyük föl, tegyük magunkévá, úgy, hogy magunkat az Úr bizonyosságában felelős embereknek tekintjük.

Biztos vagyok benne, hogy az Úr szíve erre vágyik. Biztos vagyok abban is, az Úrnak rám nézve gyakran kellett azt mondania: „Ó, bárcsak többet bízhatnék rá! Bárcsak megbízhatóbb, felelősségteljesebb lenne!” És tudom, ahogy az Úr népéből elnéztem sokakat, arra gondoltam, bárcsak ne igényelnének annyi törődést, bárcsak végre a saját lábukra állnának, és felelősséget vállalnának, hogy már ne kelljen aggódnunk miattuk, mert tudjuk, hogy megbízhatóak! De arra van szükségük, hogy valaki mindig noszogassa, bátorítsa őket; és folyton érdeklődjön felőlük, és elsimítsa a hullámokat, mert megsértődtek és így tovább. Bárcsak vállalnák a felelősséget, és egyenesen belevetnék magukat ezekbe a dolgokba, és ne kellene pátyolgatni őket! Mennyit növekedhetne a bizonyosság!

Adja az Úr nekünk a kegyelmet, hogy kivehessük a részünket a szenvedésekből mint Jézus Krisztus jó katonái, hogy megerősödhessünk azzal a kegyelemmel, mely Krisztus Jézusban van, hogy hordozhassuk az Úr bizonyosságát.